

ende stort Flertal for, at der ikke skulde ske en saadan Opfordring til Ministeren om Nedsættelse af en Kommission. Jeg maa meget beklage, at det er Tilfældet, at der kun var var et lille bitte Mindretal, som paa det foreliggende Grundlag kunde rette en saadan Opfordring. Afholdsforeningerne have dog nu arbejdet i mange Aar og have vundet mere og mere Anerkendelse, ikke alene ude i Befolkningen, men ogsaa her inde i Rigsdagen. Det erkendes af saa godt som alle, at Afholdsforeningerne uegenyttig have gjort et stort og godt Stykke Arbejde for Ædrueligheden, ligesom ogsaa Regering og Rigsdag have vist sig meget velvillige over for Afholdssagen ved at støtte Foreningernes Virksomhed med et lille aarligt Tilskud paa Finansloven. For nu at naa lidt længere frem andrage Afholdsforeningerne om at faa en Kommission nedsat til at tage under Overvejelse, hvad der mulig ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side kunde gøres til yderligere at fremme denne Sag.

Der er maaske adskillige, der ville spørge, hvad en saadan Kommission skulde udrette — det er vel ogsaa særlig det, som har været raadende inden for Flertallet i Finansudvalget, at man ikke har kunnet se dette — men jeg tror, at enhver, der vil tænke sig om, vil kunne se, at det er en stor Sag, saa at der nok kan være adskilligt at tage op til Overvejelse. Der er jo blevet nedsat forskellige store Kommissioner, men kunde der gøres noget for at fremme Ædrueligheden i endnu højere Grad, end Afholdsforeningerne have kunnet det, var der sikkert gjort et stort og godt Stykke Arbejde, og da var Kommissionens Arbejde aldeles ikke overflødig. Jeg skal ikke nævne noget særligt ud over en enkelt Ting, som en saadan Kommission kunde tage op. Det er bekendt, at der rundt omkring i Landet, særlig ude paa Landet, oprettes Foreninger, som kaldes „Sutter“. Jeg tror, at alle eller i alt Fald de allerfleste i denne Sal ville vide, at disse Foreninger danne en virkelig Udvækst i Samfundet, og kunde en Kommission komme til det Resultat, man kunde faa sligt afskaffet, vilde det være et stort Fremskridt. Folk kunne blive Medlemmer af en saadan „Sutteforening“ for 25 Øre, og saa kan vedkommende Vært give dem en Toddy oven i Handelen. Fra Administrationens Side kan man ikke komme saadanne Foreninger til Livs, de have frit Arbejde Hellig og Søgn, Nat og Dag. Kunde en Kommission blot paa dette ene Punkt

fremkomme med Forslag om, at vi kunde komme ud over dette og faa det ophævet, var sikkert Kommissionens Arbejde fuldt ud tilfredsstillende.

Ogsaa adskillige andre Punkter kunde der arbejdes paa. Jeg var i Dag ude at se paa et Asyl, som tager imod Folk, der netop paa Grund af den her omhandlede Last ere sunkne saa lavt, at de af mange næsten ere opgivne, altsaa et Drankerasyl. Jeg tror, at de, som være med derude, fandt, at der til den der udøvede Gerning skal baade Kærlighed og Tro paa Sagen, og jeg er sikker paa, at de fandt, at det var en Sag, som det var værd at støtte. Nr er det just ikke det, Afholdsforeningerne arbejde for, selv om det naturligvis i Virkeligheden bliver det samme, idet den arbejder for at hindre, at Folk skulle blive nødsagede til at tage til saadanne Hjem. Det Asyl, jeg saa, er oprettet ude ved Gentofte og hedder „Solhjem“. Afholdsforeningerne søge — og her kan Lovgivningsmagten række dem en hjælpende Haand — at faa Folk til at indse Ædruelighedens Nytte, inden de komme saa langt ud, at saadanne Hjem blive nødvendige for dem.

Imidlertid ser det jo ud til, at denne Sag for Tiden ikke er moden til Løsning, hvilket jeg paa adskillige Meningsfællers, jeg haaber paa alle Afholdsmænds, Vegne i denne Sal meget maa beklage. Vi have imidlertid Haab om, at naar denne Sag kommer frem igen, hvad den sikkert gør, hvis der ikke fra Lovgivningsmagtens Side bliver vedtaget noget, som gør den overflødig, ville baade den højtærede Minister, Finansudvalget og dette høje Ting — Ministeren har jo udtalt, at han ønskede en Opfordring fra Tinget eller fra Finansudvalget — være kommet til Erkendelse af det berettigede i Foreningernes Ønske. Jeg haaber, at Sagen skal blive saa grundig forelagt i et Andragende om en Kommissions Nedsættelse, at det vil rydde alle Betæneligheder til Side, saa vi faa en saadan Kommission nedsat, som forhaabentlig da ogsaa vil fremkomme med Forslag, som kunne vise, at den ikke har været unødvendig. De allerfleste Medlemmer i denne Sal have sikkert paa Valgtribunen lovet at gøre alt, hvad de kunne for at fremme Ædrueligheden. Jeg vil haabe, at der ogsaa maa blive Enighed om, hvorledes man skal gaa frem for at fremme denne Sag, enten det sker ved Nedsættelse af en Kommission, eller vi virkelig faa nogle Resultater her ude fra Rigsdagen, som kunne fremme denne Sag.